

Tema 7

La fortalesa: el poder de superar els obstacles

CANT

Amb una flama d'Esperança encesa
que encara resta un camí per fressar,
caminarem amb tota la fermesa
per dur l'alegria al cor de tot germà.
I aquesta alegria ningú no ens la
prendrà!

PREGÀRIA

Demanem força per caminar endavant

Senyor, sou el nostre refugi i la nostra
roca. En els moments de feblesa,
doneu-nos la fortalesa per continuar
caminant, sense por ni desànim. Que la

vostra llum ens guiï quan el camí es faci costerut i ens sentim
cansats.

Manteniu-nos fermes en la fe i en l'amor

Que no ens deixem vèncer per la temptació ni per la comoditat, sinó
que siguem constants en el bé. Enfortiu la nostra fe perquè, com
l'arbre ben arrelat, no ens deixem endur pel vent de les dificultats.
Doneu-nos un cor ferm, ple d'amor i esperança.

Que la nostra vida sigui un creixement constant

Ajudeu-nos a créixer cada dia en saviesa i generositat, sense
quedar-nos estancats. Que busquem sempre la vostra voluntat,
aprenent de cada experiència i fent del nostre camí un testimoni de
la vostra gràcia. Amén.

Al març, la Quaresma ens demana **fortalesa**, creixent en fe i amb destresa vers Déu amb senzillesa.

Tres màximes sobre la fortalesa

«Tot ho puc en Crist, que em dona força».

(Filipencs 4, 13)

«En les profunditats de l'hivern finalment vaig aprendre que en el meu interior habitava un estiu invencible».

(Albert Camus)

«El món trenca a qualsevol. Molts es fan forts en els llocs trencats».

(Ernest Hemingway)

«caminares amb tota la fermesa»

(himne de Vida Creixent)

La fortalesa és una virtut essencial per a tot cristià, però especialment important per als qui formem part del moviment **Vida Creixent**. En aquesta etapa de la vida, la maduresa espiritual i l'experiència ens han ensenyat que les dificultats són inevitables, però que la fe i la confiança en Déu ens donen la força per superar-les.

1. La virtut de la fortalesa per acceptar el pas del temps

Llegia una anècdota sobre un ancià que passava moltes hores contemplant un roure centenari. Un dia, un jove li va preguntar per

què el mirava tant. Ell va respondre: «*Aquest arbre ha resistit tempestes, sequeres i forts vents, però segueix dret. Jo també vull aprendre a mantenir-me ferm malgrat els anys i les dificultats*».

S'escau aquí recordar Albert Schweitzer (1875-1965). Deia: «*Els anys arruguen la pell, però renunciar a l'entusiasme arruga l'ànima*». I ell mateix en va ser un exemple vivent. Metge, músic, teòleg i filòsof, va brillar en totes aquestes disciplines, però la seva veritable grandesa no va ser en el que va aconseguir per a ell mateix, sinó en el que va oferir als altres. En plena maduresa, va renunciar a la fama i a una vida còmoda per dedicar-se com a metge als més necessitats de l'Àfrica, portant esperança i dignitat a aquells que el món havia oblidat. Ens recordava així que l'envelliment no és una pèrdua, sinó una oportunitat per continuar donant sentit a la vida. L'entusiasme, la generositat i la voluntat de servir són la millor prova que l'ànima mai no es fa vella.

A vegades constatem que a mesura que envellim, els canvis físics i emocionals poden desanimar-nos. Però la veritable força no rau en el cos, sinó en l'esperit. Acceptar el pas del temps amb serenitat i confiança en Déu és un acte de fortalesa. En comptes de lamentar allò que ja no podem fer, hem de centrar-nos en tot allò que encara podem aportar: saviesa, companyia i exemple de fe al nostre voltant.

2. La fortalesa enfront de les pèrdues i el sofriment

Els qui portem anys de vida sabem que al llarg del trajecte per aquest món passem dificultats. És llavors quan ens adonem que la vida és com una barca enmig del mar. A vegades el cel és clar, però de sobte arriben tempestes. Quan el vent bufa amb força, no ens queda més remei que mantenir-nos fermos, confiar en Déu i remar amb esperança.

En moments com aquest et surt del cor dir: «*El Senyor és la meva llum i la meva salvació; de qui tindrè por?*» (Salm 27, 1).

Amb els anys, hem après a afrontar pèrdues: d'éssers estimats, de salut, de projectes de vida. És en aquests moments quan la fortalesa cristiana es fa més necessària. No es tracta d'ignorar el dolor, sinó d'abraçar-lo amb fe, sabent que Déu mai no ens abandona. La pregària i els sagraments ens donen la pau i la força per suportar les proves i continuar endavant, i confiar que després de

la creu sempre arriba la resurrecció. Tenim fe, ho creiem i ens ho creiem, malgrat que no sigui tan fàcil viure-ho com llegir-ho ara aquí.

3. La fortalesa per testimoniar la fe

No hi ha una altra manera millor de parlar de Jesucrist que explicar el que a un li ha passat quan s'ha trobat amb ell. Es poden discutir idees, però les experiències no, simplement es transmeten i s'acullen o es rebutgen. Cadascú explica la història a partir de la seva pròpia experiència. Per això els testimonis –en grec: màrtirs– són els que amb la seva paraula i amb la seva vida fan present un altre (a Crist).

Una dona gran explicava que, durant anys, quan anava a passejar el seu gosset al parc, aprofitava per resar el Sant Rosari. Molts la miraven de forma estranya, però ella mai no va deixar de fer-ho. No va tenir por al que diran. Un dia, un desconegut se li va acostar i li va dir: «Gràcies per la seva constància i valentia. M'ha fet pensar les vegades que dissimulo la meva fe segons on soc». Podríem relacionar aquesta constància i testimoni al qual diu la *Carta de Sant Jaume*: «Una fe sense obres és una fe morta» (Jm 2, 26).

En un món que sovint rebutja Déu, és un acte de fortalesa viure i expressar la fe sense por. Els membres de Vida Creixent tenim la missió de ser testimonis vius de l'amor de Crist. La nostra pregària, la nostra presència a la comunitat i el nostre exemple de vida són llavors que poden fer créixer la fe en els altres. Mai no és tard per continuar sembrant esperança i transmetre la saviesa de l'Evangelí.

La fortalesa cristiana no consisteix a ser insensibles al dolor o a les dificultats, sinó a confiar plenament en Déu i continuar caminant amb esperança. Que, com el roure centenari, sapiguem mantenir-nos fermes en la fe; que, com el mariner enmig de la tempesta, confiïem en la mà de Déu; i que, com la dona del parc, siguem testimonis constants de l'amor de Crist.

Resum i preguntes per al grup

Trencant el gel: Mireu les màximes del tema i digueu amb quina frase us heu sentit més identificats per definir la fortalesa. Per què?

1. La fortalesa per acceptar el pas del temps

- **Resum:** L'envelliment no és una pèrdua, sinó una oportunitat per seguir donant sentit a la vida. Acceptar el pas del temps amb serenitat és un acte de fortalesa i confiança en Déu.

► **Pregunta:** Com mantenim l'alegria i l'entusiasme malgrat els anys que passen?

2. La fortalesa enfront de les pèrdues i el sofriment

- **Resum:** La vida és com una barca enmig del mar: a vegades calma, a vegades tempesta. En els moments difícils, la fe ens dona la força per remar amb esperança.

► **Pregunta:** Què ens ha ajudat a superar els moments de més dificultat a la nostra vida?

3. La fortalesa per testimoniar la fe

- **Resum:** Ser cristià avui requereix valentia. El nostre exemple de vida, la pregària i la constància poden ser llavors de fe per als altres.

► **Pregunta:** Us costa testimoniar la fe en trobades de família o d'amics?

Oració final

Glòria al Pare, i al Fill, i a l'Esperit Sant.
Com era al principi, ara i sempre,
i pels segles dels segles. Amén.